

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce **O. c. Z., a. s.**, zastoupeného Ing. R. L., proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně**, se sídlem nám. Svobody 4, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2003, č. j. 6804/02/FŘ/120, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 9. 2006, č. j. 31 Ca 186/2005-23,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 9. 2006, č. j. 31 Ca 186/2005 - 23, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu ve Zlíně ze dne 2. 7. 2002, č. j. 144730/02/303918/5098 - dodatečnému platebnímu výměru, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 1999 ve výši 8 899 100 Kč a dodatečně zrušena daňová ztráta na této dani ve výši 18 636 015 Kč.

O žalobě rozhodl krajský soud již dříve rozsudkem ze dne 22. 11. 2004, č. j. 30 Ca 239/2003 - 55, tak, že dle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. vyslovil nicotnost rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházejícího prvoinstančního rozhodnutí správce daně. Důvod nicotnosti spatřoval v absenci uvedení právních předpisů, podle nichž správci daně obou stupňů rozhodovali. Nejvyšší správní soud tento rozsudek ke kasační stížnosti žalovaného zrušil rozsudkem ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 76/2005 - 96 (dále také „první rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci“), a věc vrátil k dalšímu řízení, v němž byl krajský soud právním názorem Nejvyššího správního soudu vázán (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). Konstatoval, že rozhodnutí finančního úřadu, jakož i žalovaného nelze považovat za nicotná ani z materiálního ani z čistě formálního hlediska a krajský soud se jimi měl zabývat meritorně.

Krajský soud pokračoval v řízení, o žalobě rozhodl znovu nyní napadeným rozsudkem. Opětovně zrušil jak rozhodnutí žalovaného tak i rozhodnutí prvostupňového správce daně, a to pro nepřezkoumatelnost, a tedy nezákonnost, rozhodnutí správce daně prvního stupně. Protože rozhodnutí prvostupňového a druhostupňového správního orgánu zde tvoří jeden celek, krajský soud přihlédl při přezkumu rozhodnutí žalovaného i k vadám jemu předcházejícího platebního výměru. Vyšel přitom z názoru Nejvyššího správního soudu, že rozhodnutí správců daně nebyla nicotná. Nicméně dospěl k závěru, že pouze takový výrok, jehož součástí je i konkrétní ustanovení hmotněprávního a procesního předpisu, je dostatečně konkrétní, jednoznačný a srozumitelný, přestože ustanovení § 32 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“), výslovně takový požadavek obligatorně nestanoví. Tento požadavek je zdůrazněn i skutečností, že prvostupňové rozhodnutí správce daně nemusí obsahovat odůvodnění, a také tím, že daňové předpisy procházejí častými změnami. V intencích prvního rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci nelze s tímto nedostatkem spojovat nicotnost rozhodnutí, jde však o správní akt, který je sice existující a platný, avšak nezákonný z důvodů nepřezkoumatelnosti. Neuvedením konkrétního ustanovení ve výroku rozhodnutí pak správce daně snížil žalobci možnost obrany proti takovému rozhodnutí.

Dále krajský soud shledal, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné z důvodu logického rozporu a bylo vydáno v řízení zatíženém procesními vadami majícími vliv na zákonnost rozhodnutí. Logický rozpor krajský soud spatřoval v tom, že žalovaný na jednu stranu „akceptoval“ podnikatelský záměr žalobce, ale na druhou stranu požadoval prokázání souvisejících daňových nákladů v návaznosti na dosažení, zajištění a udržení příjmů, které se k předmětné podnikatelské činnosti vztahují. Žalovaný tvrzení žalobce ohledně jeho podnikatelského záměru nijak nezpochybnil ani nevyvrátil. Krajský soud v této souvislosti též odcitoval ustanovení § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném pro danou věc, a konstatoval, že nelze dovodit, že vynaložené výdaje se vždy musí reálně projevit v příjmech daňového subjektu. Smyslem ustanovení je, že se musí jednat o výdaje za tímto účelem vynaložené.

Dále krajský soud v této souvislosti poukázal na vadu odvolacího řízení spočívající v tom, že se žalovaný nezabýval námitkami žalobce uplatněnými v odvolání, zejména pokud šlo o odkaz žalobce na judikaturu Ústavního soudu v obdobné věci (nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 438/01). Žalovaný tyto námitky odmítl toliko s tím, že taková rozhodnutí nejsou pramenem práva.

Dalšími žalobními námitkami se krajský soud nezabýval, protože rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost; důvodnost námitek je možné zkoumat teprve ve vztahu k rozhodnutí, které je přezkumu schopné.

Rozsudek krajského soudu napadl žalovaný včas podanou kasační stížností, v níž jako důvod výslovně uvedl nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě jiné vadě řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonnost jeho rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.]. Žalovaný se domnívá, že jeho rozhodnutí přezkoumatelné je, protože netrpí žádnou z krajským soudem tvrzených vad. Bylo tedy na místě, aby krajský soud přistoupil k přezkumu rozhodnutí žalovaného z hlediska žalobních námitek.

Žalovaný v první řadě uvádí, že do doby doručení kasační stížností napadeného rozsudku mu nebylo vůbec známo, že žalobce následně doplňoval žalobní námítky ohledně vad rozhodnutí správce daně. Žalovaný se tedy až z tohoto rozsudku dozvěděl, že žalobce namítá absenci základních náležitostí daňového rozhodnutí a nemohl se k této žalobní námitce vyjádřit, ačkoli žalobci bylo umožněno žalobu opakovaně doplňovat, a to i několik měsíců po jejím podání. Tím mělo být porušeno ustanovení § 74 odst. 1 s. ř. s., neboť soud nedoručil žalovanému do vlastních rukou žalobu, konkrétně podání žalobce ze dne 10. 12. 2003 a dne 19. 11. 2004, i ustanovení § 36 odst. 1 s. ř. s., kdy nebylo zachováno rovné postavení žalovaného před soudem. V tomto žalovaný spatřuje vadu řízení, která měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Dále žalobce brojí proti závěru krajského soudu, že dodatečný platební výměr správce daně prvního stupně je nepřezkoumatelný z důvodu neuvedení konkrétního ustanovení právního předpisu ve výroku rozhodnutí. Povinnost uvedení konkrétního ustanovení zákona v platebním výměru zákon nepožaduje; § 32 odst. 2 písm. d) daňového řádu hovoří pouze o právních předpisech, dle nichž bylo rozhodováno. Neuvedení zákonného ustanovení ve výroku rozhodnutí není vadou, která by dosahoval takové intenzity, jež by mohla způsobit nezákonnost rozhodnutí. Smyslem právní úpravy obsažené v § 32 odst. 2 daňového řádu je poskytnout daňovému subjektu spolehlivý a srozumitelný podklad pro zhodnocení správnosti vydaného rozhodnutí a umožnit mu zvážit, zda bude proti rozhodnutí brojit odvoláním.

Žalovaný poukázal na to, že krajský soud ani nezkoumal a v rozsudku neuvedl žádné konkrétní okolnosti svědčící o tom, že by rozhodnutí byla pro žalobce nesrozumitelná. Žalovaný se však domnívá, že obecné požadavky na srozumitelnost rozhodnutí předmětný dodatečný platební výměr splňuje, když bylo zcela zřejmé, (a to i žalobci coby adresátovi), v jaké výši byla daň vyměřena, o jakou daň jde, v jaké věci a komu byla daň vyměřena. V žalobě ani v jejím bezprostředně následujícím doplnění nesměřoval žalobce své námítky proti základním náležitostem napadených rozhodnutí, naopak šlo v nich o zcela konkrétní polemiku ryze věcného charakteru. Nicotnost či neplatnost rozhodnutí z důvodů absence základních náležitostí ve výroku napadl žalobce až v pozdějších podáních. Do doby podání oněch pozdějších doplnění žaloby považoval žalobce rozhodnutí za přezkoumatelná, což se projevilo i v odvolacím řízení, kdy žalobce napadl platební výměr zcela konkrétním způsobem. Z toho plyne, že rozhodnutí správce daně nebylo pro žalobce nesrozumitelné a neuvedení konkrétního ustanovení právního předpisu správce daně nesnížil žalobci možnost obrany proti nim. Stejný závěr pak učinil i Nejvyšší správní soud v prvním rozsudku ve věci, proto je krajskému soudu třeba také vytknout to, že nerespektoval závazný právní názor vyslovený v dané věci Nejvyšším správním soudem.

Žalovaný dále podotýká, že z hlediska legislativně technické konstrukce daňových zákonů nelze požadavek na uvedení všech ustanovení, které v jednotlivém případě aplikuje, beze zbytku splnit; naopak splnění takového požadavku by často vedlo ke značné nepřehlednosti rozhodnutí.

Pokud jde o závěr krajského soudu ohledně existence logického rozporu odůvodnění rozhodnutí žalovaného, namítl žalovaný, že krajský soud nepřesně interpretuje jeho rozhodnutí. Žalovaný ve svém rozhodnutí „neakceptoval“ podnikatelský záměr žalobce, jak uvádí krajský soud, ale vyjádřil se k transakci uzavřené na základě dohody o převzetí dluhu mezi žalobcem a společností O. s., a. s., v likvidaci, která souvisí s úpravou základu daně za rok 1999, a kterou nelze posuzovat v kontextu podnikatelského záměru jiného

daňového subjektu – S., a. s. Není pak zřejmé, zda má krajským soudem uvedený logický rozpor za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí z důvodů nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů, neboť jestliže mohl krajský soud dospět k závěru, že žalovaný „neakceptoval“ podnikatelský záměr žalobce, je rozhodnutí žalovaného přezkoumatelné. Pokud pak krajský soud uvádí, že žalovaný tvrzení žalobce nevyvrátil či nezpochybnil, a nepřihlédl k podnikatelskému záměru žalobce ani k tvrzení žalobce, že podnikatelský záměr následně přinesl žalobci zdanitelné zisky, pak se krajský soud zabýval již věcí samou a provedl zhodnocení, že žalovaný byl povinen k podnikatelskému záměru přihlédnout. Tomu však odporuje závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti. Žalovaný tak považuje za logicky rozporný (resp. nepřezkoumatelný) rozsudek krajského soudu.

Konečně žalovaný nesouhlasí ani s tím, že se jako odvolací orgán ve svém rozhodnutí nezabýval všemi připomínkami žalobce vznesenými v odvolání. Jestliže však krajský soud konstatoval, že žalovaný se mýlil v tom, že nepovažoval nálezy Ústavního soudu za prameny práva, značí to, že rozhodnutí je přezkoumatelné a že se krajský soud v tomto bodě rovněž zabývá věcí samou.

Žalovaný rovněž požádal, aby stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí z hlediska námitek uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato stížnost je důvodná.

Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou žalovaného ohledně vady řízení spočívající v tom, že se o existenci námitek žalobce poukazujících na vady rozhodnutí dozvěděl až z napadeného rozsudku a podání, v nichž tyto námitky (navíc opožděně) žalobce uplatnil, nebyla žalovanému doručena k vyjádření. S touto námitkou nemůže Nejvyšší správní soud souhlasit.

Z odůvodnění rozsudku, jímž krajský soud původně vyslovil nicotnost rozhodnutí správců daně, bylo pro žalovaného jednoznačně seznatelné, že žalobce podal k vyjádření žalovaného repliku, k níž námitky ohledně vad rozhodnutí připojil. Žalovaný se tak o těchto dalších námitkách dozvěděl již před vydáním kasační stížností napadeného rozhodnutí.

Jestliže replika žalobce obsahovala kromě argumentů rozvíjejících námitky uvedené v žalobě, ještě další, resp. nové žalobní námitky, a tato replika byla podána až po lhůtě pro podání žaloby, byly tyto nové žalobní námitky uplatněny opožděně (§ 71 odst. 2 a 72 odst. 1 s. ř. s.). Řízení před správními soudy je ovládáno zásadou koncentrace řízení, k námitkám uplatněným po lhůtě stanovení výše citovanými ustanoveními soudního řádu správního soud nepřihlíží, a proto ani není nutné, aby opožděná podání zasílal žalovanému k vyjádření. Nicméně nepřezkoumatelnost jako vada rozhodnutí správního orgánu ve své podstatě vylučuje možnost přezkumu takového rozhodnutí soudem; soud tedy učiní závěr o nepřezkoumatelnosti i bez námitek žalobce (srov. rozhodnutí publikované pod č. 359/2004 Sb. NSS). Žalovaný však správně poukazuje, že krajský soud v nyní přezkoumávaném rozsudku výslovně poukázal na námitky žalobce týkající se vad rozhodnutí, aniž by se jakkoli zabýval jejich přípustností, resp. aniž by zmínil možnost přihlédnout k vadám způsobujícím nepřezkoumatelnost bez ohledu na námitky žalobce. To oprávněně

vzbuzuje určité pochyby o správnosti postupu soudu, avšak nikoli nezákonnost jeho postupu jako takového.

Nejvyšší správní soud nicméně přisvědčil žalovanému, pokud jde o námitku, že neuvedení konkrétního ustanovení hmotněprávního předpisu ve výroku rozhodnutí správce daně prvního stupně nezpůsobilo jeho nepřezkoumatelnost, resp. nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného.

Smyslem požadavku § 32 odst. 2 písm. d) daňového řádu, aby ve výroku byly uvedeny právní předpisy, podle nichž bylo rozhodováno, je zajistit informovanost příjemce rozhodnutí o tom, podle jakého předpisu mu byla daň vyměřena. Není tedy rozhodující, zda tato informace je obsažena ve výroku platebního výměru či v jiné jeho části, např. podrobně v odůvodnění, jako tomu je v souzené věci; rozhodující naopak je, že se této informace žalobci dostalo. Navíc nelze pominout ani námitku žalovaného, že uvedení všech ustanovení daňového zákona, podle nichž byla daň stanovena, by mělo na srozumitelnost rozhodnutí zcela opačný efekt, než který zřejmě zamýšlel krajský soud. Vyčerpávající popsání všech správcem daně použitých paragrafů, odstavců a písmen příslušného zákona by neúměrně prodloužilo výrok rozhodnutí, který by se sám stal nepřehledným; ačkoliv z formálního hlediska by byl dokonalý, z praktického pohledu naprosto nepoužitelný. Je-li pak použití těchto ustanovení přehledně a jasně vysvětleno v odůvodnění rozhodnutí, je nutné uzavřít, že zákonným požadavkům bylo učiněno zadost.

Tento závěr podporuje i judikatura Nejvyššího správního soudu; je třeba uvést zejména rozsudek ze dne 28. 7. 2005, č. j. 8 Afs 18/2005 - 78, publikovaný pod č. 699/2005 Sb. NSS. Podle něj *rozhodnutí orgánu státní finanční správy, jakkoli jeho náležitosti daňový řád vypočítává detailněji a důkladněji než obecný procesní předpis (správní řád), nejsou podrobeny přísnosti srovnatelné například s přísností směnečnou, a z práva také nelze dovodit formální zásadu sint, ut sunt, aut non sint (ať jsou takové, jaké mají být, anebo ať nejsou), typickou pro skripturní obligace. Smyslem právní úpravy je mj. poskytnout daňovému subjektu spolehlivý a srozumitelný podklad pro zhodnocení správnosti vydaného rozhodnutí a umožnit mu zodpovědně se rozhodnout pro to, zda bude proti výměru brojit odvoláním. Má-li vydané rozhodnutí všechny zákonné náležitosti, pak jejich samotné grafické učlenění na hmotném substrátu naprosto nelze zúžit na esenciální náležitost rozhodnutí, a jen z ní také dovozovat platnost či neplatnost rozhodnutí. Stejně tak nelze dovozovat neplatnost rozhodnutí z toho, že správce daně uvedl pouze název a číslo právního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto; nedostatek údaje o paragrafu, odstavci či písmenu neplatnost nepůsobí.*

K tomu lze uvést, že pokud krajský soud argumentuje nálezem Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 157/97, jeho interpretace tohoto nálezu není důsledná. Ústavní soud v tomto svém rozhodnutí uvádí, že absence konkrétního ustanovení ve výroku rozhodnutí je nepochybně jeho vadou, která však nedosahuje stupně, jenž zákonodárce spojuje s nicotností aktu, a může být odstraněna v odvolacím řízení, resp. v řízení před správním soudem. Z toho však nelze dovodit, že každé rozhodnutí správního orgánu neobsahující konkrétní ustanovení je vždy neplatné; naopak v takovém případě je nutné posuzovat ad hoc, zda absence konkrétního ustanovení činí rozhodnutí správního orgánu natolik neúplným, že vůbec nelze seznat, co je jeho předmětem, resp. jaká povinnost je jím ukládána. Pokud soud dospěje k závěru, že absence konkrétního ustanovení zákona je na újmu srozumitelnosti a jasnosti rozhodnutí, musí svůj závěr řádně odůvodnit, tj. sdělit autorovi rozhodnutí, proč je v tom kterém případě nutné trvat na výslovném uvedení konkrétního paragrafu, odstavce či písmena zákona a co jeho neuvedení způsobuje. Takovou situaci

popisuje např. krajským soudem rovněž zmiňované rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 666/02. v tomto případě by totiž neuvedení ustanovení hmotněprávního předpisu v rozhodnutí by mělo za následek dvojí zdanění daňového subjektu, a proto bylo na místě vyslovení neplatnosti tohoto rozhodnutí. Tento postoj Ústavního soudu nelze generalizovat. Samotná absence individuálně určeného ustanovení zákona není prima facie způsobilá založit neplatnost rozhodnutí; takový přístup by znamenal přepjatý formalismus, který jak Ústavní soud, tak Nejvyšší správní soud zásadně odmítá.

Navíc předmětný platební výměr splňuje požadavky formulované v rozhodnutích Ústavního soudu (sp. zn. IV. ÚS 624/02, IV. ÚS 772/02), v rozhodnutí je jasně uvedeno, že daň je vyměřena za zdaňovací období roku 1999 a je jím zcela konkrétně, jednoznačně a srozumitelně daňová povinnost stanovena. Z obsahu správního spisu pak jednoznačně vyplývá, že dodatečný platební výměr byl vydán na základě výsledků daňové kontroly a zprávy z této kontroly ze dne 29. 3. 2002, č. j. 46102/02/303933/4002, kterou správce daně se žalobcem projednal dne 11. 4. 2002, na niž také dodatečný platební výměr odkázal. Rovněž je patrné, že proti dodatečnému platebnímu výměru žalobce podal velmi podrobné odvolání, jež postupně doplnil, v němž polemizoval se samotnou výší daňové povinnosti (ztráty) i se způsobem jejího stanovení. Již z těchto skutečností je tedy zřejmé, že se nejednalo o rozhodnutí, které by bylo pro žalobce jakkoli překvapivé či nesrozumitelné. Žalovaný navíc poukázal i na to, že prvotní žalobní námitky byly zcela věcného charakteru a svědčily tak o tom, že rozhodnutí bylo pro žalobce zcela srozumitelné.

Je tedy třeba uzavřít, že z materiálního hlediska tedy bylo žalobci jasné, které právní předpisy a která jejich konkrétní ustanovení správce daně aplikoval a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl. Žalobce tak nebyl žádným způsobem zkrácen na svém právu obrany proti platebnímu výměru, resp. rozhodnutí o odvolání proti němu.

Nejvyšší správní soud dále poukazuje na to, že již ve svém prvním rozsudku v dané věci se přezkoumatelností rozhodnutí žalovaného do jisté míry zabýval. V tomto rozsudku se sice zaměřil především na otázky spojené s institutem nicotnosti rozhodnutí, avšak současně s objasněním této problematiky se sice nepřímou, ale zcela jasně vyjádřil rovněž k otázce srozumitelnosti rozhodnutí. Výslovně uvedl, že předmětný platební výměr obsahuje odkaz na hmotněprávní předpis a uvádí i konkrétní ustanovení procesního předpisu, podle něhož bylo v řízení postupováno (§ 46 odst. 7 daňového řádu). Zdůraznil, že z platebního výměru je tak zřejmé, o jaké právní předpisy se rozhodnutí opírá, přičemž v jeho výroku jsou výslovně označeny oba aplikované právní předpisy (daňový řád i zákon o daních z příjmů), a že tedy platební výměr z hlediska požadavků ustanovení § 32 odst. 2 písm. d) daňového řádu ob stojí. Ohledně výkladu tohoto ustanovení vyjádřil Nejvyšší správní soud názor, že uvedení konkrétního ustanovení výslovně nevyžaduje, neboť stanoví toliko povinnost uvést právní předpisy, podle nichž bylo rozhodováno.

Z prvního rozsudku Nejvyššího správního soudu v dané věci tedy bylo zcela zřejmé, že tento soud považuje předmětný platební výměr za meritorně přezkoumatelný. Přestože krajský soud uvedl, že je právním názorem Nejvyššího správního soudu vázán, fakticky tuto svou povinnost nerespektoval. Je tedy třeba přisvědčit také námitce žalovaného týkající se vady řízení před krajským soudem spočívající v nerespektování závazného názoru Nejvyššího správního soudu.

Konečně ve věci námitek směřující proti nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu jeho logické rozpornosti a nevypořádání se s odvolacími námitkami žalobce, musí Nejvyšší správní soud žalovanému rovněž přisvědčit.

Závěr o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného není na místě; není zřejmé, jak dospěl krajský soud k závěru, že „žalovaný akceptoval podnikatelský záměr žalobce“ když z rozhodnutí žalovaného je zcela jasně patrné, že za subjekt, o jehož podnikatelský záměr mělo jít, považoval správce daně jinou právnickou osobu než žalobce. Pokud pak jde o otázku, zda se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami žalobce, je zřejmé, že tak učinil, i když tím vyjádřil jistě sporný názor na to, jakým způsobem v našem právním řádu působí soudní rozhodnutí včetně nálezů Ústavního soudu. Nelze nepoznamenat, že argumentací uvedenou ve své kasační stížnosti pak žalovaný tento svůj názor do jisté míry popřel. Nejedná se nicméně o nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, ale jde o otázku správnosti jeho právního názoru.

Krajský soud tedy v části odůvodnění svého rozsudku týkající se údajné logické rozpornosti rozhodnutí žalovaného v podstatě částečně provedl samotný přezkum ve věci samé, čímž připustil, že toto rozhodnutí přezkumu způsobilé je. V tomto ohledu je, jak poukazuje žalovaný, „logicky rozporným“ právě rozsudek krajského soudu.

K tomu je ovšem třeba uvést, že samotný závěr o věci samé v rozsudku krajského soudu chybí, stejně jako jeho náležité odůvodnění, které by umožnilo odpovídající meritorní přezkum ze strany Nejvyššího správního soudu.

Vzhledem k tomu, že kasační stížnost je důvodná, Nejvyšší správní soud pouze nad rámec samotného přezkumu poznamenává, že výroky ohledně náhrady nákladů řízení v rozsudku krajského soudu rovněž trpěly logickými rozpory. Ve výroku III. krajský soud přiznal žalobci náhradu nákladů řízení proti žalovanému ve výši 5500 Kč, nicméně ve výroku IV. soud rozhodl, že žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá.

Ze všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Brně a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž bude tento soud vázán názorem vysloveným v rozsudku zdejšího soudu a projedná žalobu meritorně.

Za situace, kdy rozhodl Nejvyšší správní soud ve věci samotné, nerozhodoval již samostatně o žádosti o přiznání odkladných účinků této kasační stížnosti

V novém řízení rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. května 2007

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu